

Cukrárna Sladký život

Hannah Lynn

Uvnitř bylo všechno přesně tak, jak si to Holly pamatovala. Na pultě vlevo stála velká pokladna – stará, ale nikoli starožitná – a vlevo od ní skříňka plná ručně vyrobených čokolád. Mohutná váha opodál, zjevná dominantna pultu, každopádně působila starožitně. Holly zlehka otřela prsty o mosaznou misku a dívala se, jak Jehla na měřidle tančí. V samostatné poličce na vzdálené straně místnosti byly vystavené dražší výrobky – dárkové balení karamelových výtvarů a čokoládových pralinek. Vedle čokoládových ježků a karamelových plátků ležely mátové tyčinky Kendal. A podél zdí se skvělo to nejlepší: od podlahy až ke stropu police s dózami plnými všech myslitelných dobrot. Třpytily se v nich lesklé kuličky a všelijaké lahůdky zabalené v papíru. Žluté, červené, modré, zelené. Zářily tam všechny možné barvy. Holly okamžitě pátrala pohledem po svých oblíbených sladkostech. Hruškové dropsy, jahodové bonbony, mandle v čokoládě. Nemluvě o zázvoru obaleném v cukru a šerbetových citroncích.

„Obávám se, že jsem tento týden ještě neotírala prach,“ řekla Maud a vytrhla Holly ze zasnění. Kdyby to bylo na ní, prohlédla by si jednotlivě každou dózu, ale na to bude spousta času. Připomněla si, že teď musí řešit praktické záležitosti.

„Kdy obvykle otevíráš?“ zeptala se při vzpomínce na to, co jí kdysi připadalo jako časná ranní hodina. Když byla v pubertě. Teď už se jí devátá zdála v pohodě.

„Popravdě, mým kloubům se rána moc nelíbí,“ odpověděla Maud. „Většinou záleží na počasí. Snažím se tu být do desáté, ale cukrárně se nedaří jako kdysi. Ne když mají v supermarketu otevřeno každý den od rána do večera a ještě i v noci.“

Holly pomalu přikývla. Tohle byla velká změna. V hlavní sezoně otvírali v osm. Možná zkusí mít pár týdnů otevřeno dřív a uvidí, jak to půjde. Ačkoli Maud se v obchodních záležitostech vyzná mnohem lépe než ona.

„Nevadilo by ti, kdybich se podívala nahoru?“ zeptala se a popošla dovnitř. „Jen se tam mrknout, víš?“

„Ovšemže mi to nevadí. Půjdu s tebou. A nezapomeň si dávat pozor na hlavu,“ připomněla jí, když procházely pod nízkým dřevěným trámem uprostřed stropu.

Holly nebyla vysoká a nikdy jí to nevadilo, ale v dřívějších časech viděla spoustu vyšších lidí, kteří si tam hlavu natloukli. Přece jen se však instinktivně sehnula a vykročila za Maud do zadní části krámu k úzkému schodišti, kudy se chodilo do snad nejmenšího skladiště v zemi.

„Ó, už jsem zapomněla, jak moc jsem to tady měla ráda,“ povzdechla si nahore.

Celková plocha měla stejné rozměry jako obchod dole, ale kvůli šikmému stropu měl člověk pocit, že je to tam mnohem menší. U schodiště stál pod oknem malý dřez, mrňavá lednička a varná konvice. Podél jedné zdi se vršila hromada krabic, nejspíš s tvrdými bonbony a karamelami, a každý volný prostor vyplňovaly balíky cukrovinek.

„Pozor na ten kbelík,“ řekla Maud, když se Holly vydala na obhlídku polic.

„Kbelík?“ Podívala se na malou plastovou nádobu kousek od svých nohou. Na dně bylo něco málo přes centimetr vody. „Odkud kape?“ zeptala se, protože při důkladné obhlídce stropu nenašla žádné místo, kudy by mohlo dovnitř téct.

„Netuším,“ odpověděla Maud. „Kapala už v době, kdy ještě žila Agnes, ale jen tu a tam. A nikdy jí nebylo moc. Myslím, že sem jednou kohosi poslala, ať se na to podívá. Nic se tím nevyřešilo, ale nezhoršuje se to. Prostě jeden z těch starých domů, víš?“

„Určitě najdu někoho, kdo to spraví.“

Maud se zachmuřila, na čele se jí znovu objevily starostlivé vrásky.

„Holly, drahoušku, nechci, aby sis myslela, že ti nevěřím, tak to neber, ale opravdu víš, co děláš? Pořídít si obchod není jen tak, měla by sis to důkladně rozmyslet. Z té záležitosti s Danem jsi pochopitelně rozrušená...“

„Ne.“ Holly ji zarazila zvednutím ruky. „O něj nejde. Dělán to pro sebe. Pro jednu myslím na sebe. Jeho se to ani trochu netýká.“

Vrásky nezmizely. „Říkám jen, že ještě není pozdě, kdybys chtěla změnit názor.“

„Ne. Nechci, aby dům dostali developeři. To bych nesnesla. Ne, pokud tomu můžu zabránit. Takže názor nezměním.“ Holly znovu zvedla ruku a pohladila dřevěný trám. „Tohle je osud.“

Odtáhla ruku, pohlédla na jedno velké balení gumových bonbonů z velkoobchodu, zamžourala, zadívala se tam zblízka a pak balík zvedla. Maud s Agnes je nakupovaly od dodavatele a pak jimi plnily dózy dole v krámě.

„Víš o tomhle?“ zeptala se Holly a natočila balík k Maud. „Jsou použitelné jen do konce tohoto měsíce.“

„Vážně?“ Maud se k ní sklonila, urovnala si brýle a přečetla čísla vespod. „No ano, toho jsem si nevšimla.“

„Měly bychom je rovnou odnést dolů,“ řekla Holly a odložila krabici stranou, aby zkontrolovala, co je pod ní. „Tyhle taky,“ prohlásila a zvedla pytlík anýzového dražé. „A karamelky jakbysmet.“ Za celou dobu, kdy tady pracovala, neviděla ve skladišti nic s tak krátkou lhůtou do doporučeného data prodeje, natož rovnou tři balení cukrovinek. Sklíceně si pomyslela, že jich asi bude víc.

„Jak říkám, poslední dobou se obchodu nedaří. Neprodá se toho zdaleka tolik co dřív.“

„To nic.“ Holly se povzbudivě usmála. „Když na ně dáme slevu, určitě budou do týdne pryč.“

Zatímco přemítala, kolik dalších zásob bude možná muset zachraňovat, ozvalo se zezdola cinkání zvonku.

Maud semkla rty do úsměvu a oči se jí rozzářily tak, jak to Holly toho dne ještě neviděla.

„Co myslíš, ještě bys uměla obsluhovat?“ zeptala se.

Pomalý start, přesně to Holly potřebovala, aby se znovu vrátila do zaběhlého rytmu. Sáhla na polici nejdřív pro jednu dózu cukrovinek, pak sun-

dala druhou a odnesla je k váze. Té váze. Jistě to nevěděla, ale neudivilo by ji, kdyby tam stála ještě v dobách před Maud a Agnes. Aspoň byla dosud vyleštěná a nablýskaná. Ručička se chvíli pohupovala, než konečně ukázala váhu zboží. Někdy se muselo pár kousků přidat a jindy jeden nebo dva ubrat. Holly ještě nevyšla úplně ze cviku, ale rozhodně jí to nešlo jako dřív.

V poledne skočila do pekárny koupit oběma něco k obědu. Za starých časů se musely vystřídat, aby se ve skladišti jedna po druhé najedly, ale teď, když do krámu přišel jen tu a tam nějaký zákazník, jedly společně dole a povídaly si. Měly spoustu vzpomínek, hezkých vzpomínek. Třeba na ten rok, kdy napadlo tolik sněhu, že ho musely vpředu odhazovat, aby se k nim lidé dostali. Nebo jak se jednou předním vchodem vbatolila dovnitř kachna s pŕluctem kachňátek, zamířila ke schodišti, vylezla na první schod a víc než hodinu tam spala. Pokaždé když něco dopovídaly si hned vybavily jiný příběh, právě tak veselý a dojemný.

Závěr dne oslavily rybou s hranolky a dezertem ve tvaru cukrové myši. Jedly na jedné z laviček u řeky. Po zavíračce mohly v klidu ještě pár hodin pracovat – doplňovat dózy a sestavit seznam dodavatelů, ale přestože toho chtěla Holly udělat co nejvíc a co nejdřív, vycítila, že Maud potřebuje trochu rozptýlení.

„Nechce se mi věřit, že se tohle opravdu děje,“ řekla poté, co slupla sladký ocásek svého zákusku. „Vážně, připadá mi to neskutečné.“

„Že ano?“

„*Sladký život.*“

Holly se širokým úsměvem sledovala skupinu dětí, které po sobě stříkaly vodními pistolemi. V březnovém ovzduší se držel chlad, nechápala, jak je možné, že u toho nemrznou. Dívala se a přitom vzpomínala na vlastní dětství, kdy s rodiči po dlouhé projížďce na kole dělávali totéž, i když ne s pistolemi. Prostě nabírali vodu do hrstí a zmáčeli mnohem víc sebe než ostatní.

„Sakra,“ zanadávala, protože jí hlavou projela další myšlenka.

„Copak?“ zeptala se Maud.

„Ještě pořád mám práci. Musím podat výpověď.“

Na zpáteční procházce se Holly jednoduše kochala tichem, ale když se blížily k hostinci U sedmi psů, sáhla po telefonu. Od Dana nepřišly žádné další textovky, aspoň že tak, ale několik známých z práce se ptalo, jestli je v po-

řádku. Zahlodaly v ní výčitky svědomí. Taky třikrát volala máma. Bude jí muset brzy zatelefonovat. Pokud se jí pár dní neozvala, Wendy vždycky polajala nějaké podezření, třeba zcela bezdůvodně.

Po návratu do pokoje Holly zkontrolovala e-mailly a našla zprávu od makléře. Přeposlal její mail kolegyni, která se zabývá komerčními hypotékami. Jenny Smythe-Doyleová byla podle všeho ukázkově efektivní, protože ji už kontaktovala a uvedla soupis všeho, co bude potřebovat k podání žádosti. Většinou šlo o celkem přímočaré informace: druh podnikání, adresa, ocenění nemovitosti, výše vkladu a samozřejmě kopie účtů, které už Maudina účetní Holly také poslala. Na malém telefonním displeji bylo těžké se v té spoustě čísel vyznat, ale vše se zdálo být v pořádku, i když se obchodu zjevně nedařilo jako kdysi. Holly si přesto byla jistá, že zvládne nápravu. Plná nadšení a sebe-důvěry poslala paní Smythe-Doyleové všechny náležité informace.

Potom sepsala druhý e-mail, tentokrát svému šéfovi. Vysvětlila tak racionálně, jak jen to šedla, své náhlé rozhodnutí ukončit pracovní poměr, a doufala, že její výpověď přijme s okamžitou platností, přičemž výpovědní lhůtu pokryje nahromaděná dovolená. S Danem málokdy někam vyrazili, takže jí zůstala spousta nevyčerpaných dní volna. Všechno působilo zcela definitivně a Holly nakonec trochu rozechvěle zprávu odeslala.

Vzhledem k tomu, že spořádala spoustu ryby s hranolky, už nic jiného nepotřebovala, ale bylo jen krátce po sedmé a neměla chuť strávit zbytek večera zavřená v malém pokojíku. Jen co si u baru objednala sklenici prosecca, uslyšela povědomý hlas.

„Holly Verity Berryová, no tohle! Ráda tě vidím.“

Existoval jen jeden člověk, který ji oslovoval tímto způsobem, se zdůrazněním prostředního jména. Holly se zježily chloupky na předloktích a po zádech jí přeběhl mráz. Zařála pěsti u boků, donutila se nasadit úsměv a otočila se.

„Mami,“ řekla. „Jak milé překvápko. Co tady děláš?“

Holly ještě ani v devětadvaceti letech netušila, jestli někdy dospěje k bodu, kdy nepocítí nutnost usilovat o matčino uznání. Vždyť je to směšné. Platí svoje účty, žije vlastní život, je dospělý, zcela svéprávný člověk. A nejde o to, že by ji matka za něco soudila. Opravdu ne. Pokud se do

něčeho vměšovala nebo pletla, byla za tím pouhá starostlivost. Jenže když ji teď Holly viděla usazenou v křesle u okna, probudily se v ní hluboce zakořeněné obavy, že mámu zklame.

„Co myslíš, že tu dělám, holčičko? Jsem tady, abych se s tebou viděla. Vážně, přijedeš sem a ubytuješ se v hostinci. Co se děje?“

„Promiň,“ odpověděla Holly, obešla stolec a sevřela mámu v pevném objetí. „Slibuju, že za tebou a tátou přijedu, pořád na to myslím, jen toho zrovna teď mám moc, to je vše.“

Máma ji pohládila po vlasech a ometla jí z halenky neviditelné vlákénko, jako by jí ještě pořád bylo pět.

„Volal mi Dan,“ vysvětlila a do tváře se jí vkradl soucitný výraz. „Chtěl vědět, kde jsi. Napadlo ho, že možná pojeděš k nám. Prý jste se trochu nepohodli.“

„Tohle říkal?“

„Ano.“

Holly se stáhly útroby. Podvádět ji byla jedna věc, ale zatahovat do toho její rodiče je vyloženě podlé.

„Co ještě povídal?“ zeptala se navzdory zdravému úsudku a přestože se bála slyšet odpověď.

„Říkal, že došlo k nedorozumění, tak jsem chtěla vědět, čeho přesně se to týká, jelikož moje dcera je nesmírně inteligentní mladá žena a domnívám se, že když někdo mluví o *nedorozumění*, většinou něco zbabral a nechce to přiznat.“

Holly se zasmála. „Co na to odpověděl?“

„Ani nevím. Něco zakňoural a pak mě požádal, ať mu dám vědět, kdyby ses mi ozvala. Vážně.“ Odmlčela se a v očích se jí zračila lítost. „Chci vědět, co provedl.“

„Normálka.“ Holly se do očí draly slzy a v tu chvíli jí došlo, proč nejela rovnou k rodičům. Povídat si s Maud bylo něco jiného než mluvit s mámou. Najednou na ni dolehla realita a nesnesitelná bolest. Cítila, že se jí zrychluje dech. Nechtěla se tady rozbulit. Ne na veřejném místě, ve vesnici, kde právě kupuje obchod. Cukrárnu. Při tom pomyšlení jako by se v ní rozsvítilo světýlko a vytěsnilo všechny vzpomínky na Dana do zasutého koutku myslí. Slzy byly v tu chvíli zapomenuty a Holly zjistila, že se zeširoka usmívá.

„Kupuju cukrárnu,“ vyhrkla.

Máma vykulila oči. „Co prosím?“

„Koupila jsem ji. Cukrárnu *Sladký život*. Maud ji chtěla prodat developerům. Už to nezvládá. Náhodou jsem na ni narazila. A mám všechny ty peníze díky záloze na dům, který jsme s Danem... však víš. Tak jsem to udělala. Koupila jsem ji. Nebo ji koupím, už na tom pracuju. Samozřejmě musím pár věcí dořešit a počkat na schválení hypotéky, ale jinak je moje. Cukrárna je moje.“

„Kupuješ cukrárnu?“ zopakovala po ní máma. Lítost v jejím obličejí vystřídal naprostý úžas.

Holly přikyvla a se semknutými rty čekala na její další reakci. Wendy za normálních okolností hned tak něco nevyvedlo z míry, ale teď se tvářila ohromeně.

„Tak už něco řekni,“ pobídla ji Holly, zatímco plynuly vteřiny a máma neproněsla jediné slovo.

„Děláš dobře.“

„Myslíš to vážně?“

„Myslím, že tě čeká velké dobrodružství,“ odpověděla máma. „Ale opravdu tohle chceš?“

Holly se nad tím dlouho nezamýšlela.

„Ano,“ vyhrkla. „Vážně, vím, že to zní šíleně, ale jakmile jsem se rozhodla, pochopila jsem, že dává smysl takhle se vrátit do Bourtonu. Dává to perfektní smysl.“

Wendy se usmála. „Tak jo, tohle bude legrace. A teď mi taky přines sklenku toho šumivého vína, ať to můžeme oslavit.“

Povídaly si, jako kdyby spolu nemluvily celé měsíce. A vlastně ne, ne osobně. Jistě, vedly videohovory třeba i několikrát za týden, ale mít mámu vedle sebe, smát se s ní a klábosit o budoucnosti bylo něco jiného.

„Takže to není jen pronájem? Kupuješ obchod se vším všudy?“ vyptávala se Wendy. „I budovu?“

„Do poslední cihly a posledního lízátka. Ještě pořád tomu úplně nevěřím. Jen doufám, že to zvládnou tak, aby na mě Maud a Agnes mohly být pyšné.“

„Ovšemže, zlatičko, nic se neboj. Zvládáš to už jen tím, že jsi, jaká jsi.“

Ještě chvíli si povídaly a pak si máma všimla, kolik je hodin.

„Víš jistě, že nechceš bydlet u nás, než všechno vyřešíš? Máme doma spoustu místa a třeba by se ti líbilo mít společnost. A kdybys potřebovala, můžeme ti pomoci. Na čísla jsem byla vždycky dobrá, pamatuješ?“

„Díky, mami. Na dnešek mám zamluvený nocleh tady, ale zítra si k vám přivezu věci, pokud víš jistě, že u vás můžu být.“

„Samozřejmě, je to i tvůj domov. Tvůj táta bude radostí bez sebe.“

„Dobře, ale zůstanu, jen dokud si nenajdu vlastní bydlení.“

„Jak dlouho budeš potřebovat.“

Teprve když Holly mámu vyprovázela ke dveřím a chystala se ji na rozloučenou obejmout, něco ji napadlo.

„Jak ses vlastně dověděla, že jsem tady?“ zeptala se.

Wendy potřásla hlavou a v očích se jí rozverně zajiskřilo. „Jsi zpátky v Cotswoldsu, drahoušku. Tady se nic neutají.“

Přeložila Blažena Kukulišová